

RONALD WYETH

KRUTÉ REMESLO

MARENČIN PT

Kruté remeslo

Ronald Wyeth
KRUTÉ REMESLO

MARENČIN PT

Copyright © Ronald Wyeth, 2018
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2018
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2018
Design © Marta Blehová, 2018
Jazyková úprava Sylvia Sachs
728. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0323-0

kapitola 1

01. júna 2014

„Nevedela som, že máš brata,“ povedala pani Alexandra Grass s miernou, no vyzozorovateľnou nespokojnosťou v hlase i vo výraze. Snažila sa potlačiť negatívne pocity, vyplynúvšie z faktu, že nevedela niečo dosť podstatné o mužovi, za ktorého je piaty rok vydatá.

Nie celkom sa jej to podarilo. Pozerala rovno pred seba, obe ruky držala pevne na volante. Mimovoľne pritísila pedál akcelerátora. Veľký bordový Buick zrýchlil. Šli takmer šesťdesiatpäťmílovou rýchlosťou. Disciplinovaní Kanaďania na diaľnici číslo 403 z Toronta cez Mississaugu, Burlington a St. Catharines ku hranici so Spojenými štátmi udržiavali predpisových päťdesiatpäť míľ. Jediný, kto šiel podstatne rýchlejšie, bol kanadský policajt na modrobielom Chevrolete, dobiehajúci zozadu tmavočervený Buick. Alexandra Grass si ho všimla v spätnom zrkadle. Zaradila sa do pruhu vpravo a spomalila na rýchlosť vozidla pred ňou. Kanadský policajt presvišťal okolo. Nakrátko k nim obrátil tvár s očami ukrytými za slnečnými okuliarmi. Vyzeral veľmi slušne, a pritom dosť ostro, ako takmer všetci slušní a dosť ostrí kanadskí poliši.

„Neprišla na to reč,“ riekol jej manžel, pán Arthur Grass, po chvíli. Videl, že jeho pani zostala trochu rozladená. Bolo mu to ľúto. Veľmi ju miloval a na jej vnútornej pohode mu naozaj záležalo. Jeho brat, nie príliš podobné dvojča, nebol niekým, o kom by chcel či potreboval dáko zvlášť rozprávať.

„Mal som ti o ňom povedať, prepáč.“ Položil jej ruku na zátylok. Začal ju jemne láskat' prstami. Čiernohnedé vlasy mala zopnuté do copíka. Vždy sa mu tak mimoriadne páčila, aj teraz sa díval na jej krásny profil s indiánskym nosíkom, s peknými viditeľnými lícnymi kosťami, s pevným a štíhlym hrdielkom bez ochabnutej pokožky. Vo veku takmer štyridsaťsedem rokov to bola síce nenápadná, no krásna žena láskavej povahy a sviežej mysle.

„Áno,“ povedala. „Mohol si.“ V hlase mala isté uvoľnenie.

„Nehnevaj sa, prosím. Andrew je moje... odlišné dvojča.“

„Dokonca dvojča,“ riekla zložíac jednu ruku z volantu. Sotva znateľným pohybom hlavy dala najavo, ako sú jej Arthurove prsty na zátylku príjemné.

„Žil desaťtisíc kilometrov ďaleko. Nemal som dôvod sa o ňom zmieňovať. Neboli sme v kontakte dvadsať rokov. Naposledy som ho stretol v New York City v deväťdesiatom druhom. Žil v Queense, vo štvrti Jackson Heights. Živil sa... vlastne bol pasák. Jeho firma mala noblesný názov a oháňala sa zárukami slušnosti v každej vete reklamného prospektu, ale v podstate išlo o privátny sex-servis. Tvrdil, že jeho štyri dievčatá, neskôr ich bolo päť, sú exotické spoločníčky na také účely, ako je príjemná konverzačná večera, návšteva kultúrnych a športových podujatí, odborná asistencia a doprovod na služobné cesty. Pritom to boli síce veľmi pekné, ale zle anglicky hovoriace a trochu ohrublé štetky z východnej Európy, dve Rumunky, jedna Maďarka, jedna Česka a k nim pribudla ešte jedna štyridsaťštyriročná cigánka zo severnej Moravy, ktorá nevedela anglicky vôbec a ktorá už skúsila úplne všetko. Bola trhákom pre sedemnást- až dvadsaťročných zasranov a sedemdesiatročných úchylákov.

Andrew sa pokladal za podnikateľa a za pravého amerického selfmademana. Mňa pokladal za ekonomického migranta, kým on bol vo vlastných očiach politickým utečencom. Zdrhol totiž ešte za komunistov v osemdesiatom druhom, keď

sme obaja mali osemnásť. Pôvodne sme boli dohodnutí traja a malo sa ísť podľa môjho plánu, ibaže ja som dostal hnusnú angínu, mal som tridsaťdeväť teplotu. Nechali ma doma a zdrhli sami. Podľa môjho plánu a na člne, ktorý som na tento účel vyrobil a odskúšal. Keď som si potom odskákal tri roky v komunistickej námornej pechote a po rozpade Juho-slávie som za ním došiel do New Yorku, pozeral na mňa zhora – on, politický utečenec, na mňa, ekonomického migranta, ktorý prišiel vyžierať bohatú Ameriku. Strávili sme spolu šesť týždňov, potom som odišiel na juh. Obaja sme boli radi.“

„Kam na juh si odišiel?“ opýtala sa Alexandra. „Sadni si trošičku bližšie,“ poprosila zavrtiac sa.

Automobil bol vpredu vybavený sedadlom pre troch. Arthur sa prisunul k manželke. Pravou rukou si našla jeho dľaň.

„Najprv som skúšal šťastie v Atlantic City.“

„V hre?“ opýtala sa prekvapene.

„Kdeže,“ usmial sa. Okolo očí sa mu tvorilo pár vrások.

Alexandra si ich všimla. Nemladneme, pomyslela si. Arty vyzerá na štyridsať. Pred piatimi rokmi, keď ma zbalil, vyzeral na tridsať. Stále je štíhly, šlachovitý, neuveriteľne pohyblivý a silný. No už nemá rád niektoré veci, ktoré mu predtým nevadili. Pred piatimi rokmi zoskočil zo striedky verandy z dvoj-metrovej výšky ako ocelot. Minulý týždeň z tej istej striedky síce zoskočil, ale oveľa opatrnejšie, a ešte to aj ohundral. Príde deň, keď zlezie po rebríku. Čas sa oklamať nedá. Dostali sme ho veľmi málo. Musíme využiť, čo sa dá. Trúfame si, sťahovať sa v tomto veku. Ja mám štyridsaťsedem, Arty päťdesiatjeden. Sťahujeme sa z Európy do Ameriky. Máme niečo našetrené, Arty predal našu loď a svoju firmu na obchod s kovmi, mne vyšla kniha – vysokoškolská učebnica sociálnej psychológie. Dala som výpoveď na univerzite. Chcem zostať doma a napísať ďalšiu knihu. Nie odbornú, ako je tá prvá, a nie písať ju

desať rokov ako tú prvú. Chcem napísať príbeh, beletriu, niečo zaujímavé, trochu napínavé a trochu kriminálne. A sexi, prečo nie. Arty si chce zasa otvoriť malú firmu. Chce dovážať smaragdy z Južnej Ameriky, rubíny z Indie, Nepálu a Bhutánu.

„Saška,“ ozval sa pán Grass.

„Prepáč,“ vzdychla. „Zamyslela som sa. Čo si robil v Atlantic City?“

„Hľadal som prácu, no práce nebolo. Nie pre mňa – vyzeral som asi príliš ako šupák. Tak som tiahol ďalej. Zaumienil som si navštíviť mys Hatteras, ktorý som poznal z jednej krásnej knihy.“

„A navštívil si?“ opýtala sa Alexandra. Chcela, aby sa jej manžel rozhovoril a dal jej nahliadnúť do tých častí jeho života, ktoré ešte nepoznala.

„Navštívil,“ prikývol. „Mal som ohromné šťastie, prišla obrovská, neskutočná búrka z juhovýchodu. Videl som počasie, v akom v spomínanej knižke stroskotala na tom mieste plachetnica.“

„Ozajstné šťastie,“ súhlasila Alexandra veselo. „Kde si tam býval?“

„Nikde. V dunách. Búrku som prežil pod prevráteným starým člnom, spopod ktorého som pozoroval šesťmetrové vlny. Rozbíjali sa pod majákom a vodná triešť lietala do tridsaťmetrovej výšky a stovky metrov ďaleko. Bolo to úchvatné divadlo.“

„Zohnal si prácu?“ chcela vedieť Alexandra. Tlačidlom privrela strešné okno nad ich hlavami. Páčilo sa jej, že takmer tridsaťročný automobil je vybavený dokonalým užívateľským komfortom, je vo vynikajúcom technickom stave – ako sa bol vyjadril jej technicky fundovaný manžel; je obrovský, v neposlednom rade krásny, a stál smiešnych štyritisíc kanadských dolárov.

Bolo ôsmeho mája. Druhého o tretej popoludní prileteli

z Európy. Priviezli so sebou iba dva ruksaky s osobnými vecami, ktoré si podali ako cargo v Londýne na letisku Heathrow po tom, čo všetkými svojimi pozemskými majetkami vybavili, naplnili a zapečatili lodný kontajner. Bol tam Alexandrin obľúbený nábytok, obe ich motorky, desiatky krabíc a desiatky ďalších vecí, s ktorými sa nechceli rozlúčiť – a vzhľadom na prijateľnú cenu kontajnera ani nemuseli. Kontajner bol adresovaný do nákladného terminálu v Jersey City. Vyzdvihnúť si ho mali jedenásteho alebo dvanásteho mája. Zostávalo im pár dní, z ktorých niekoľko strávili v Toronte kúpou a registráciou automobilu. V ňom sa teraz viezli po diaľnici do Niagara Falls, kde chceli pozrieť si vodopády, prespať v moteli, na druhý deň dopoludnia pokračovať do Štátov.

Na ôsmeho mája bolo prekvapujúco teplo. Až teraz navečer, keď už slnko kleslo k horizontu a sčervenelo, sa mierne ochladilo a Alexandra obmedzila vetranie cez strešné okno. Amerika ich privítala modrým nebom, veselým slniečkom, jasnými farbami, príjemnými vôňami aj lahodnými chuťami, ako zistili po niekoľkých dňoch stravovania sa v Toronte v reštauráciách, bufetoch a prevádzkach s rýchlym občerstvením.

„Nenašiel som nič stále,“ zavrtel hlavou Arthur. „Jedno popoludnie som vykladal loď, druhé som nakladal ľad do trawleru, potom som dva dni natieral dno jednej lode a palubu druhej. Niečo som si zarobil, no iné než krátke jednorazové príležitosti som nezohnal. Šiel som ďalej na juh.“ Arthur sa na chvíľu odmlčal.

„Porozprávaj mi to celé.“

„Ktovieako ani nie je čo. Dostal som sa do oblasti Miami, tam som robil údržbára v turistickom rezorte, čo znamená, že som opravil asi sto slnečníkov a sto plážových lehátok. Pretiahol som niekoľko razy jednu Portorikánku a šiel som preč.“

„To som nechcela vedieť!“ povedala Saša naoko prísne. Pozrela do ľavého zrkadla. „Bola pekná?“ opýtala sa nezbedne a trošku koketne.

„Krásna,“ prisvedčil s veselo pridvihnutým kútikom úst. „Na Portorikánku dosť vysoká a štíhla.“

„A... aká bola?“ pokračovala Alexandra trochu hanblivo.

„Zlatá, zlatučká. Hanblivá. Páčilo sa jej to a hanbila sa predou mnou. Bola taká zlatučká, že som kvôli nej takmer neodišiel.“

„Prečo si nakoniec odišiel?“

„Skamarátil som sa s jej dvoma bratmi a s jej otcom. Vysvetlili mi – priateľsky – že s ňou môžem chodiť, ak si ju chcem vziať. Inak ju zbytočne zraním. Vzal som to, nechal som jej dopis a stratil som sa.“

„Kam si šiel?“

„Do Južnej Ameriky. Kúpil som si letenku do Montevidea. O tom som ti už rozprával.“

„Bol si odvtedy ešte s bratom?“

„Nie. Viac ako dvadsať rokov o sebe nevieme. Dvadsaťdva rokov. Až na jeden telefonát roku dvetisícjeden. Pohádali sme sa kvôli otcovi, potom mi od neho prišiel jeden hlúpy list, odpísal som mu podobne hlúpy list, potom zomrel otec a jeho žena ho pochovala sama.“

„Prečo sama? Prečo nie aj vy ostatní? Ty, brat, ostatní?“

„Brat na to proste kašľal, lebo z New York City to mal asi štyri hodiny lietadlom... Neviem, proste tam nešiel. Dcéra otcovej tretej ženy s úplne iným mužom... Asi nenašla dôvod tam chodiť.“

„A ty?“

„Trčal som v Afrike. Telefonát aj dopis bratovi, to všetko prebehlo z Afriky.“

„Aha,“ usmiala sa Alexandra. Minulosť svojho tuláka manžela dávno brala ako niečo samozrejmé a nepodstatné. Niekedy na to zabúdala.

„Aký je tvoj brat... Andrew – aký je povahovo? Čím sa líšite a čím ste si podobní?“

„Podobní sme si fyzicky. Máme rovnakú výšku a v minulosti sme mali aj rovnakú váhu. Boli sme približne rovnako silní, no ja som býval vytrvavejší. On zabehol výborne sto metrov, ja osemsto. On sa naučil viesť čln a hneď prestal vodáčiť, stačilo mu, že si obstaral dračiu loď na balenie báb. Ja som vodáčil koľko rokov a nezbalil som na to ani len Guru, tú krátkovlasú blondínku, čo vodáčila na našej lodenici a mizerne hrala pingpong.“

„Povie sa stolný tenis,“ riekla Saša veselo. „Aký ešte bol Andrew?“

„Oblúbený trojkár, skoro štvorkár – z hroziacej štvorky sa vždy vykecal, alebo si obstaral dobrý ťahák, alebo ma prinútil dať mu opísať.“

„A ty? Čím ste sa ešte líšili? A ako ťa prinútil dať mu opísať?“

„Ja som bol nezaujímavý jednotkár a dvojkar, na každom vysvedčení som mal prospech s vyznamenaním. On mal pri každom vysvedčení najviac báb okolo seba a najviac krásnych báb na párty v klubovni – ktorú som obstaral ja. Opísať ma prinútil proste tým, že bol môj brat. Spýtal sa ma, či ho fakt nechám v srač... či ho nechám utopiť sa. Nenechal som, hoci som na to mal tisíc razy chuť. Keď sme šli cestou zo školy okolo zmrzlinárne, ak mal dinár, kúpil si jeden kopček punčovej a mne nedal ani liznúť s tým, že jedna je dvom málo. Keď mal dva dináre, kúpil si dva kopčky punčovej a nedal mi ani liznúť s tým, že ja nemám rád punčovú, ale citrónovú.“

„Stále ťa to škrie?“

„Neškrelo ma to ani vtedy. Bol som skôr len pozorovateľom vecí, nevpuštal som do toho osobné pocity. Otca sme nemali, matka na nás v podstate kašľala spravodlivo, rovnakým dielom. Ja som sa na rozdiel od neho staral o starkých, čo on neznášal. Ja som to robil rád, pretože som ich proste

mal rád, a aby som zachoval dekórum, predstieral som, že to obťažuje aj mňa. Podobne to bolo s varením. On neznášal, keď mu mamka nakázala postarať sa o niektorú časť varenia, napríklad šúpanie zemiakov, krájanie hranoliek alebo ich nekonečné vyprážanie. Ja som varil celkom rád a frflal som len naoko. Ukázalo sa to na strednej škole, keď som si dal rady s prípravou obstojnej stravy a nemuseli sme konzumovať sardinky a lunchmeat z konzervy. Aj neskôr sa mi to tisíc razy oplátilo.“

„Správne si to vykladám tak, že ty si bol šikovnejší, ale on úspešnejší?“

„Približne áno. Mal aj lepšie nápady a viac. Vedel čokoľvek vymyslieť a čokoľvek dať do pohybu. Potreboval k tomu ale ľudí. Nie je, presnejšie *nebol* na sólo veci. Teraz aký je – neviem.“

„Mal si ho rád?“

„Nie,“ Arthur zovrel pery a pokrútil hlavou. „Toleroval som ho a niekedy aj chránil, dokonca aj tak, že o tom ani nevedel. Robil som to preto, lebo krv nie je voda. Aspoň vtedy som si to myslel. Omnoho radšej som mal našu malú sesteričku Snežanu.“

„Čo je s ňou teraz?“

„Neviem. Vydala sa, má dve deti, žila nešťastne, odišla od muža, rozviedli sa, ďalej neviem. Je tomu mnoho rokov, čo nemám žiadne správy. Bola nekonečná vojna, všetko sa roztrhalo, ja som sa túlal po svete. Trvalo to strašne dlho. Takú dobu žiadne vzťahy neprežijú. Ani priateľstvá, ani láska, ani rodinné vzťahy.“

„Prečo si mamu pochovával sám? Kde bol Andrew?“

„Neviem. Vyšiel som z basy,¹ šesť dní nato zomrela mama. Nemal som kontakt vôbec na nikoho. V jej pozostalosti som adresy nenašiel. Pochoval som ju a vyparil som sa. Bral som to tak, že moja rodina medzitým prestala existovať.“

„Ako si sa s tým vysporiadal? Myslím emočne.“

„Neriešil som to, žiadne emócie to vo mne nevyvolalo. Mal som trochu pocit neskutočna z toho, že umrela mamka. No rodina pre mňa prestala existovať potom, čo som definitívne opustil Juhosláviu a Chorvátsko, a neusadil som sa nikde, žil som raz tam, raz tam. Čiže to bolo niečo, čo už bolo v mojom živote dávno prítomné. Mal som úplne iné starosti aj záujmy a nejakú dobu nato som si našiel novú frajerku.“

„Povedz mi o nej niečo,“ riekla Alexandra po chvíli mlčania s veselou vyzývavosťou v hlase.

„Je krásna,“ povedal uchopiac Alexandrin copík. „Tmavo-vlasá, hnedooká. Lúbezná,“ pohladil ju po šiji. „Bystrá, mier-na, veľmi zvedavá.“

„Miluješ ju?“

„Strašnestrašne. Je tým najlepším, čo ma v živote postret-lo.“

„Aká je v posteli?“ opýtala sa s odvrátenou hlavou. „Vzrušuje ťa viac než tá Portorikánka?“

„Omnoho viac,“ prisvedčil. „Baví ma to s ňou. Je sexi,“ prešiel jej prstom cez líčko, „štíhla, prítulná, má nežnulinkú... povahu. Dnes večer si to všetko overím v tomto obrovskom autiaku, čo je vnútri ako menšia sametová obývačka.“

„A ešte má aj farbu ako nevestinec,“ dodala pobavená Alexandra, sklznuc očami po bordovej palubnej doske, bordových tapacírovaniach dverí, bordových poťahoch sedadiel zo zvláštneho šifónového velúru.

Minuli St. Catharines. Diaľnica sa zahýbala k juhu. Blížili sa k Niagara Falls. Slnko už zapadlo, zvečerievalo sa, počet áut na diaľnici vzrastal. Alexandra, už zasa dobre naladená, udržiavala päťdesiatpäťmílovú rýchlosť. Na starom rádiu v prístrojovej doske nastavila country stanicu a nechala ju potichu hrať. Niežeby zvlášť milovala country. Urobila to kvôli manželovi. Arthur mal country rád. Všimla si, že keď sa doma v Európe dohodli a rozhodli presťahovať sa do Štátov,

z ich domáceho audio zariadenia sa začala častejšie ozývať country hudba. Arthur, ako sa ukázalo, poznal spamäti mnoho pesničiek Hanka Williamsa, Johnnyho Casha, Willyho Nelsona, Dolly Parton. Potichu si ich žundral popri práci na počítači alebo počas hrania sa s elektronickými zapojeniami, pre ňu nepochopiteľne poprepájanými na jeho stole.

Aj teraz v aute polohlasom vysypal jednu dlhú rýchlu slohu pesničky Kennyho Rogersa.

„A vieš čo?“ ozval sa. „Andrew vie veľmi dobre spievať. Žrali mu to chlapi aj baby. Takými vecami, ako je spev, rád dokazoval svoju výnimočnosť. Vytrieskal z toho jednak obdiv a jednak výhody pre seba.“

„Som na neho veľmi zvedavá.“

„Ako to myslíš?“ zvažnel prekvapený pán Grass. „Kde by sme ho stretli?“

„Dúfam, že ho vyhľadáme.“

„Nechcem ho hľadať,“ riekol pán Grass odmietavo. „Chcem žiť päťtisíc kilometrov ďaleko a nemusieť ho stretať. Chcem žiť v tvojej tesnej blízkosti, stretať hŕstku obozretne vybraných ľudí, rozhodne nestreť väčšinu sveta, z domu vychádzať len po zotmení a zdržiavať sa najmä v bezpečnej a zdravej prírode. Môj brat je hlučný narcis, prefíkaný a mazaný človek. V neposlednom rade by ťa zaručene chcel dostať do postele.“

kapitola 2

Kým prišli k vodopádom, bola už tma. Auto zaparkovali na parkovisku neďaleko Horseshoe Falls a peši zašli na nábrežie. Vodopády boli presvietené reflektormi. Vyzeralo to pôsobi-vo.

„Sú krajšie než za dňa,“ povedal Arthur Grass. Jeho manželka kráčala vedľa neho odetá v ľahučkej dlhej zelenej sukni a tričku s krátkymi rukávmi, vlasy zopnuté v cope. Na páse mala ľadvinku, v ktorej mala svoje aj Arthurove doklady, doklady od kontajnera, kreditky aj peniaze v hotovosti. Bola to *veľmi* vzácna taštička. Arthur mal na sebe džínsy a džínsovú vestu bez rukávov. Vyzerali ako párik vysokoškolákov.

„Koľko razy si tu už bol?“

„Toto je asi šiesty raz. Vždy za dňa. Bavilo ma to desať minút. Takto presvetlené sú zaujímavejšie, no najneskôr o pätnásť minút človek začne rozmýšľať, čo mal dnes ešte na pláne.“

„Asi máš pravdu. Je to tu pekné, voda je pôsobivá a dá sa na ňu pozeráť dlhú chvíľu. Ale nie je to činnosť. Je to, ako keby v galérii viseli iba dva obrazy – American Falls a Horseshoe Falls. Pekné. Ideme už? Niečo by som zjedla.“

V zhode názorov i pocitov sa chytili za ruky a neďaleko Rainbow Bridge sa otočili nazad. Míňajúc iné páriky, skupinky i jednotlivcov, sa vrátili po nábreží späť ku Horseshoe a odtiaľ k autu. Parkovisko bolo poloprázdne, turisti zvoľna odchádzali. Na krajinu okolo svetoznámeho prírodného výtvoru sadala noc.

„Ideme si nájsť motel tu v okolí, alebo prejdeme do Štátov a nájdeme si motel tam?“ opýtal sa Arthur.

„Nezabudol si na niečo?“ riekla Saša. Naklonila hlavu a ponad strechu auta spýtavo hľadela na manžela. „Nechcel si so mnou niečo v tomto veľkom aute skúsiť?“

„To som teda chcel,“ usmial sa. „Ale spať v ňom nemusíme.“

Nakoniec predsa spali. Odviezli sa nahor po úzkej ceste proti prúdu rieky Niagara nad vodopádom Horseshoe, našli si miesto medzi kroviskami asi dvadsať metrov od cesty, zhasli svetlá, v kabíne si sklopením veľkého predného operadla zhotovili lôžkovú úpravu.

Boli to dospelí ľudia, ktorí zrelým, stabilným a aktívnym spôsobom milovali jeden druhého. Priaznivou hrou osudu sa potom stalo, že aj po sexuálnej stránke boli jeden pre druhého tým najatraktívnejším a telesne najžiaducejším partnerom, akého jeden i druhý v živote mali, a táto príťažlivosť, silná, priam chemická vzájomná náklonnosť, obohacovala ich život a robila ich manželský vzťah v skrytosti pikantným a telesne aj citovo štedro nasycovaným.

Potom sa im už nechcelo nikam ísť. Mali so sebou všetko potrebné, aby mohli zostať na mieste; mali dva spacie vaky, vodu v bandaske na hygienu a balenú vodu na pitie, dostatok potravín, varič aj kempovacie riady. Všetko si to nakúpili v Toronte po tom, ako si kúpili auto. Rátali s tým, že cestou do Jersey City budú niekoľko razy nocovať práve tak, ako sa rozhodli dnes večer.

Alexandra zjedla dva chutné poľské párky, Arthur veľkú uhorku, na ktorú si štedro sypal morskú soľ. Svietili si slabou lampičkou na stĺpiku dverí, potom sa Arthur spýtal Saše, či chce ešte čítať, a keď nechcela, zhasli. Jeden spacák rozprestrel pod seba, druhým sa zakryli.

„Keby sa už dalo kúpať,“ zívla Alexandra. „Ráno by sme

si vliezli nahý do rieky a to by bola naša hygiena. Ako šťastní tuláci. Prečo by sme nakoniec... poďme trošku kempovať,“ navrhla. „Nemyslím hneď. Až keď si obstaráme bývanie a nastahujeme si naše veci z kontajnera. Urobíme si dvojtýždňovú dovolenku. Alebo aj troj.“

„To by sme mohli. Môžeme sa do New York City poponáhľať, nebudeme sa cestou zdržiavať...“

„... iba u Barbory a Patricka,“ prerušila ho. „Tam sa musíme zastaviť. Barboru som nevidela od výšky. Boli sme kamarátky.“

„Nebudeme sa cestou zdržiavať než u Barbory a Patricka,“ pokračoval Arthur. „Pri New Yorku si zadovážime vyhovujúci domček. Ešte predtým musíme obstaráť sklad a uskladniť naše veci a motorky z kontajnera. To vybavíme rýchlo, nemal by to byť problém. V kontajneri veci zostať nemôžu, lebo jeho nájom je ďaleko drahší než prenájom skladu. Nájdeme si lacný motel na čas, kým kúpime dom a zabývame sa. To bude začiatok júna, ideálny čas vyraziť na kempovaciú dovolenku.“

„Na stredozápad?“ potešila sa Alexandra. „Kúpime si dobrú mapu a naplánujeme si nejakú rozumnú trasu?“

„Hoci aj na stredozápad,“ súhlasil. „Spíme už, voňavá hlavička,“ riekol a pošimral jej vo vlasoch.

Hocijako bolo ráno príjemne, neprichádzalo do úvahy okúpať sa v širokej, na tých miestach pokojne tečúcej Niagara river. Umyli sa z päťgálónovej bandasky. Boli pritom celkom nahí, voda chladila a Alexandra výskala. Aj inak otužilý Arthur zhlboka vzdychol, keď čupel v tráve a Saša na neho zhora pomaly liala chladnú vodu. Vyšúchali sa uterákmi, potom si na variči v kotlíku zohriali fazuľu s mäsom a o ôsmej ráno vyrazili na cestu späť. Šoférovala opäť Alexandra, obrovské auto s automatickou prevodovkou ju bavilo.

Popri Niagara river sa vrátili k vodopádom, premotali sa